

ud over Landet, og som bestaar i Henhold til Bemyndigelser, givet af amts- og sognekommunale Myndigheder, er saa urimeligt og saa daarligt opfylder Befolkningens naturlige Krav til Befordringsmidler, at der deri findes en rimelig Begrundelse for at flytte hele den Myndighed, Sogne- og Amtskommunerne hidtil har haft, over til Ministeren for offentlige Arbejder. Jeg for min Part vil besvare dette Spørgsmaal med Nej, og havde Lovforslaget foreligget her i den Skikkelse, i hvilken det oprindeligt blev fremsat i Landstinget, vilde jeg have anbefalet at stemme imod det. Nu har imidlertid Landstinget indført en Ændring af afgørende Betydning, nemlig ændret Forholdet derhen, at hvor der indenfor Amts- eller Sogneraad kan samles et Flertal paa $\frac{3}{4}$ for en Opfattelse, er den den endelige. Herefter nærer jeg ingen Tvivl om, at det praktisk vil vise sig, at Amts- og Sogneraad i alle Tilfælde vil træffe den endelige Afgørelse, fordi de simpelt hen ud fra et rigtigt Synspunkt vil reagere stærkt imod, at man fra Centraladministrationens Side tilsidesætter det Ønske, de har givet Udtryk for.

Men naar Forholdet efter denne Ændring vil udvikle sig saadan, bliver der jo heller ikke meget tilbage at udrette for det Nævn eller det Udvalg — man kalde det for mig, hvad man vil —, som, stadig efter Lovforslaget, som det her foreligger, skal oprettes. Der staa overalt, at dette Nævn skal gøre Indstilling til den højtærede Minister; men jeg ser ikke nogetsteds nogen Forpligtelse for den højtærede Minister til at følge disse Indstillinger. Og naar Ministeren, som Tilfældet efter Forslaget, som det her foreligger, vil være, er stillet frit overfor disse Indstillinger, frit overfor Flertals- og Mindretalsindstillinger, bliver den Opgave, der bliver tilbage for Nævnet, efter min Bedømmelse den, at det kan være vejledende. Det kan være vejledende for Amtsrådene; men jeg skulde tage meget fejl, om Amtsrådene overhovedet ønsker at blive vejledende, og ikke vil mene, at den Afgørelse, de i de forskellige Tilfælde har truffet, er den rigtige, under Hensyntagen til de lokale Forhold, som de dog bedre end baade Centraladministrationen og et Nævn, der kommer rejsende til Egnen for første Gang i samme Ærinde, kan danne

sig Skøn om. Derfor er efter min Mening ogsaa de Tvivl, der kan være om, hvorvidt Nævnet er de Penge værd, som det kommer til at koste, overordentlig velbegrundede. Det bedste, der kan siges om dette Nævn, er efter min Opfattelse det, at det kun faar 2 Aars Levetid.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes man skal forstaa § 2, sidste Stykke, der handler om Kaperkørsel og Turistkørsel. Skal det virkelig herefter i Danmark være saaledes, at hvis en Mand en Markeds- eller Dyrskuedag eller til en Folkefest for Betaling tager Folk op at køre hen til det paagældende Sted, er han en Lovovertræder, hvis han ikke i Forvejen har indhentet Politimesterens Tilladelse dertil? Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister; hvad der efter Ministerens Opfattelse falder ind under Kaper- og Turistkørsel, hvor Grænsen findes. Det forlanges af Befolkningen, at den skal forstaa de Mangfoldigheder af Lovbestemmelser, der gennemføres, men saa er det ogsaa rimeligt at forlange, at de, der ønsker dem gennemført, selv ved, hvordan de skal opfattes, og kan forklare Befolkningen det.

Endelig er der Spørgsmaalet om Fragtmandskørsel i fast Rute. Efter Lovforslaget, som det foreligger, skal den ikke længere være fri Næring her i Landet. Det kan ikke være anderledes, end at det maa forbavse, at en Minister, udgaaet af og tilhørende det Parti, der har gjort Erhvervs- og Arbejdsfriheden til et af sine mest fremtrædende Programpunkter, unddrager Erhverv efter Erhverv fri Næringsret. Det viser, at Erhvervs- og Arbejdsfrihed er udmærket til sit Brug, men er det nødvendigt at gaa imod Erhvervs- og Arbejdsfriheden for at forlænge Dødskampen for Privatbaner, der ikke længere har Eksistensmulighed, kommer Erhvervs- og Arbejdsfriheden til at trække det korteste Straa. Jeg vil ogsaa gerne høre den højtærede Ministers Opfattelse af, hvad man forstaa ved Fragtmandskørsel i fast Rute. Jeg forstaaer det indtil videre saaledes, at det kun drejer sig om de Fragtruter, som kører til forud bestemte og Offentligheden bekendte Tider. Er det saaledes, at det omfatter enhver Kørsel med Fragtautomobil fra en Landsby til en Købstad, selv om Tidspunktet for Kørselen har Tilfældighedens Karakter, at det